

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 2831**Dosar nr.8973/2/2017**

Ședința publică de la 25 iunie 2020

Președinte:	Carmen Ilie	- judecător
	Marius Ionel Ionescu	- judecător
	Gheza Attila Farmathy	- judecător
	Mariana Cucu	- magistrat asistent

Pe rol se află examinarea recursului formulat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva Sentinței nr.1580 din 30 martie 2018 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data de 11 iunie 2020, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea deciziei la data de 25 iunie 2020.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Palade Vasile, ca în baza indiciilor rezultate din documentele existente la dosar, să decidă asupra calității acestuia de colaborator al Securității.

2. Hotărârea primei instanțe

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr.1580 din 30 martie 2018, a respins cererea formulată de reclamant, ca neîntemeiată.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, invocând motivele de casare prevăzute de art.488 alin.(1) pct.6 și 8 din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului său, reclamantul a susținut că hotărârea atacată este afectată de motivele de nelegalitate prevăzute de art.488 pct.6 și 8 C.proc.civ.

Dezvoltând primul motiv de casare, recurentul reclamant a arătat că sentința criticată cuprinde motive contradictorii și în acest sens a citat un paragraf din hotărâre, din cuprinsul căruia rezultă că judecătorul fondului a constatat, *prin raportare la*

informațiile oferite de pârât, că tinerii colegi ce ar fi spus bancuri politice puteau fi identificați de către organele abilitate, însă, din cuprinsul notei respective, rezultă că pârâtul nu a urmărit identificarea și urmărirea acestora de către Securitate, ci oferirea unor informații cât mai generale, vagi.

Astfel, pe de o parte, sentința atacată arată că „prin raportare la informațiile oferite de pârât, tinerii colegi ce ar fi spus bancuri politice puteau fi identificați de către organele abilitate”, iar, pe de altă parte, aceeași sentință a arătat că „pârâtul nu a urmărit identificarea” celor denunțați de către Securitate și ar fi dat informații cu caracter vag.

Or, considerentele anterior citate ale sentinței atacate au caracter contradictoriu, atât timp cât, din cuprinsul acestora, rezultă atât că notele informative furnizate de intimat permiteau identificarea celor denunțați cât și că, dimpotrivă, acestea nu ar fi permis identificarea personelor care spuneau „bancuri politice”.

Dacă Sentința atacată ar fi menținută și, în consecință, ar fi publicată, potrivit art. 12 din OUG nr. 24/2008, în Monitorul Oficial al României și pe pagina de internet a CNSAS, cetățenii care ar lectura această sentință nu s-ar putea edifica în legătură cu o chestiune esențială, anume dacă intimatul a oferit sau nu suficiente date pentru identificarea celor care spuneau „bancuri politice”.

Față de aceasta, recurentul reclamant susține că este evident caracterul contradictoriu al considerentelor sentinței atacate, ceea ce atrage incidența art. 488 alin. 1 punctul 6 C. proc.civ.

Al doilea motiv de casare este grefat pe dispozițiile art.488 pct.8 C.proc.civ., apreciind recurentul reclamant că hotărârea pe care o atacă este dată cu încălcarea și aplicarea greșită a prevederilor de drept material ale art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

Atât timp cât informațiile furnizate de intimat Securității au atins și chiar depășit standardul de claritate care, în multe alte cauze, a permis constatarea calității de colaborator al Securității, rezultă că interpretarea primei instanțe potrivit căreia informațiile ar avea caracter vag este rezultatul încălcării și aplicării greșite a prevederilor de drept material ale art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008. Deși informațiile furnizate de intimat au îndeplinit, în mod vădit, nivelul de claritate impus de prevederile de drept material ale art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, prima instanță, interpretând eronat prevederile amintite, a reținut că acest nivel nu ar fi îndeplinit.

Mai mult, prima instanță a considerat, tot eronat, că redactarea notelor informative ale intimatului nu ar fi fost rezultatul voinței acestuia, ci că acestea ar fi fost scrise la dictarea unui profesor.

Pentru a ajunge la această concluzie, prima instanță s-a raportat la faptul că, în cuprinsul a trei dintre cele patru note informative analizate, prin care intimatul îi denunța pe cei care „au spus bancuri politice la adresa președintelui R.S.R.”, ofițerii Securității au intervenit, înlocuind sintagma „președintelui R.S.R.” - scrisă de intimat - cu expresia „conducerii de partid și de stat”.

Or atare intervenții sunt justificate, susține recurentul reclamant, întrucât atitudinile critice la adresa lui Nicolae Ceaușescu erau considerate de Securitate drept „infamii” care nu puteau rămâne consemnate în dosare, astfel că orice referire nefavorabilă care îl viza în mod direct pe dictator era înlocuită cu formularea

„conducerii (ori, după caz, conducerea) de partid și de stat”, care nu se referea, în mod direct, la dictator, dar care dovedea exprimarea, de către cei denunțați, a unei atitudini potrivnice regimului comunist.

În cauză, victimele denunțurilor erau înregistrate drept persoane ostile regimului comunist, dar documentele arhivate de Securitate nu consemnau explicit faptul că dictatorul, care era însăși personificarea regimului, era ținta glumelor unor elevi.

Prin urmare, în mod paradoxal, dar și vădit contrar prevederilor de drept material ale art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, prima instanță, interpretând eronat prevederile amintite, a reținut, în favoarea intimatului, tocmai elementul care conferea o gravitate maximă atitudinilor potrivnice denunțate de intimat anume că acesta scrisese în trei note informative că atitudinile denunțate erau îndreptate împotriva „președintelui R.S.R.”

Deși interpretarea corectă, validată de jurisprudență, a art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008 este că denunțurile aveau o aptitudine cu atât mai mare de a-i vătăma pe cei denunțați, cu cât gravitatea acestora era mai mare, prima instanță a considerat că tocmai elementul cel mai grav, din perspectiva Securității, al acestor denunțuri - faptul că îl vizau personal pe dictator - a fost interpretat de sentința atacată ca fiind favorabil intimatului.

De asemenea, concluzia primei instanțe, în sensul că redactarea notelor informative ale intimatului nu ar fi fost rezultatul voinței acestuia, este rezultatul încălcării și aplicării greșite a prevederilor art. 2 lit. b) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008, dispoziții ce reglementează o situație de excepție și sunt, în consecință, de strictă interpretare și aplicare.

Prevederile art. 2 lit. b) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008 stabilesc clar condițiile ce se cer întrunite pentru ca informațiile date de o anumită persoană, deși îndeplinesc cerințele primei teze a art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, să nu conducă la constatarea calității de colaborator al Securității.

În speță, nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile cumulative prevăzute de situația de exonerare mai sus amintită. Informațiile nu au fost date într-o anchetă și se referă la cu totul alte persoane decât intimatul. De asemenea, informațiile sunt date prin note informative furnizate la date diferite, pe baza unui angajament de colaborare, în virtutea unei relații conspirate cu Securitate și sub acoperirea unui nume conspirativ, situație care exclude o anchetă.

Dacă s-ar valida această abordare a sentinței atacate, ar rezulta că orice alt informator al Securității ar putea invoca cu succes faptul că ofițerii sau rezidenții Securității i-ar fi creat o stare de temere sub imperiul căreia ar fi acceptat să scrie sub dictare sau că s-ar fi simțit obligat să denunțe atitudinile potrivnice regimului manifestate de alte persoane. Este evident că, dacă s-ar valida această abordare a sentinței atacate, ar rezulta că nu s-ar mai putea reține calitatea de colaborator al Securității cu privire la nicio persoană. Prin urmare, interpretarea sentinței atacate este în sensul neaplicării, iar nu al aplicării normei incidente.

În plus, atât timp cât a extins aplicarea prevederilor art. 2 lit. b) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008 - ce reglementează o situație de excepție și sunt, în consecință, de strictă interpretare și aplicare la situații ce nu sunt prevăzute de art. 2 lit. b) teza a doua

din O.U.G. nr. 24/2008, prima instanță a încălcat principiul potrivit căruia, unde legea nu distinge nici interpretul nu poate distinge.

Din aceste motive, hotărârea dată este și rezultatul încălcării și aplicării greșite a prevederilor de drept material ale art. 2 lit. b) teza a doua din O.U.G. nr. 24/2008, ceea ce atrage, o dată în plus, incidența art. 488 alin. 1 punctul 8 din Noul Cod de Procedură Civilă.

Nu în ultimul rând, recurentul reclamant a arătat că prima instanță a ținut seama de vârsta intimatului și de calitatea sa de elev, la momentul furnizării notelor, aspect ce reflectă încălcarea și aplicarea greșită a prevederilor de drept material ale art. 2 lit. b) teza a treia din O.U.G. nr. 24/2008. Potrivit acestei prevederi, sunt excluse de la reținerea calității de colaborator al Securității persoanele care, la data furnizării informațiilor, nu împliniseră 16 ani.

Se înțelege că legiuitorul prezumă că, după împlinirea acestei vârste, informatorii puteau și trebuiau să conștientizeze posibilele consecințe ale informațiilor livrate Securității. Pentru a răsturna această prezumție era necesară administrarea de probe concludente prin care să se dovedească eventualele presiuni la care ar fi fost supuși informatorii. Simpla invocare a tinereții acestora sau a calității de elev ar face ca voința clară a legiuitorului, în privința limitei de vârstă, să rămână fără niciun efect.

De asemenea, eronată este și concluzia primei instanțe potrivit căreia intimatul nu ar fi denunțat atitudini potrivnice regimului comunist.

Recurentul reclamant reiterează susținerile în sensul în care bancurile cu conținut politic au reprezentat un motiv suficient pentru deschiderea unor dosare de urmărire informativă, așa cum consemnează Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România (București, 2006, f. 384 - 385). Cu atât mai mult, regimul comunist îi persecuta pe cei care persiflau figura dictatorului Nicolae Ceaușescu întrucât, din perspectiva Securității, cele mai grave dintre atitudinile îndreptate împotriva regimului comunist erau cele care îl vizau personal pe Nicolae Ceaușescu. Criticile la adresa lui Nicolae Ceaușescu erau considerate de Securitate mult prea grave pentru a putea rămâne consemnate în dosare, astfel că orice referire nefavorabilă care îl viza, în mod direct, pe dictator era înlocuită cu formularea „conducerii (sau „conducerea”) de partid și de stat,” care nu se referea, în mod direct, la dictator, dar care dovedea exprimarea, de către cei denunțați, a unei atitudini potrivnice regimului comunist.

În fine, recurentul a mai arătat că și jurisprudența a considerat suficientă denunțarea ironiilor la adresa regimului comunist pentru reținerea calității de colaborator al Securității, astfel că, pentru toate aceste considerente, recurentul reclamant a solicitat casarea sentinței civile nr.1580 din 30 martie 2018, rejudecarea cauzei și admiterea acțiunii sale, așa cum a fost formulată.

II.Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând recursul declarat de reclamantul CNSAS, Înalta Curte constată că este fondat, în limitele și pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Sintetizând circumstanțele cauzei, Înalta Curte constată că recurentul reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a investit instanța cu o acțiune

în constatarea calității de colaborator al Securității în ceea ce-l privește pe intimatul pârât Palade Vasile.

În sprijinul acțiunii sale, recurentul reclamant arată că intimatul pârât a fost recrutat de organele fostei Securități la data de 04.05.1988, semnând un angajament de colaborare în acest sens.

Pe parcursul colaborării cu Securitatea, intimatul pârât a furnizat informații prin care se denunțau activități potrivnice regimului totalitar comunist, precum difuzarea de bancuri politice prin care erau denigrate personalități din conducerea de partid și de stat, arătând reclamantul că aceste informații se regăsesc în notele informative anexate acțiunii sale.

Soluționând acțiunea formulată de reclamant, instanța fondului a apreciat că este neîntemeiată, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008.

În esență, curtea de apel a apreciat că informațiile furnizate de pârât prin notele anexate acțiunii reclamantului nu constituie un denunț al activităților/atitudinilor potrivnice regimului totalitar comunist, de natură a viza îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Astfel, în ceea ce privește sintagma activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, din perspectiva rațiunii și finalității legii, curtea apreciază, în lipsa unei definiții legale, că trebuie avut în vedere ceea ce autoritățile regimului comunist considerau ca fiind activități și/sau atitudini potrivnice regimului întrucât aprecierea proprie a acestora era cea care declanșa luarea de măsuri împotriva persoanelor vizate de delațiuni, aceste autorități fiind cele care defineau discreționar atât ceea ce era permis cât și ceea ce era interzis în societatea românească, fapt caracteristic, de altfel, tuturor regimurilor totalitare.

Însă, față de cuprinsul notelor atașate la dosar, instanța fondului a constatat că informările au avut un caracter general și repetitiv, pârâtul urmărind, mai degrabă, să simuleze disponibilitatea de colaborare cu organele Securității, iar nu să denunțe, în concret, activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist. Astfel, este adevărat că, prin raportare la informațiile oferite de pârât, tinerii colegi ce ar fi spus bancuri politice puteau fi identificați de către organele abilitate, însă din cuprinsul notei respective rezultă că pârâtul nu a urmărit identificarea și urmărirea acestora de către Securitate, ci oferirea unor informații cât mai generale, vagi. De altfel, curtea de apel a constatat că notele informative de la filele 26, 27 și 28 dosar fond, datate septembrie – noiembrie 1988, conțin alterări evidente, peste scrisul inițial fiind aplicate ștergeri și adăugiri cu specificitate distinctă. Sintagma bancuri politice „la adresa conducerii de partid și de stat” apare scrisă pe toate cele trei documente cu alte caractere și cu un alt instrument de scris, aspect ce se coroborează cu cele reliefate de pârât relativ la dictarea notelor de către profesorul său. S-a apreciat de către curte că toate aceste trei note informative se centrează pe perioada imediată recrutării pârâtului, au toate un conținut identic și reliefează un comportament de simulare a cooperării.

În acest context, curtea a subliniat că prin prisma vârstei fragede a pârâtului și a poziției sale de elev ce acorda încredere cadrelor didactice care îi coordonau educația, susținerile pârâtului legate de presiunile la care a fost supus pentru semnarea angajamentului sunt reale. Mai mult, faptul că majoritatea notelor informative, 3 din 4,

poartă alterări evidente conduce instanța la concluzia că pârâtul nu a realizat voluntar denunțuri cu privire la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist.

Față de aceste considerente, acțiunea reclamantului a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Astfel cum s-a arătat mai sus, reclamantul a formulat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, considerând că aceasta este afectată de motivele de nelegalitate prevăzute de art.488 pct.6 și 8 C.proc.civ.

Examinând punctual motivele de casare invocate de recurentul reclamant, Înalta Curte constată nefondată prima critică la adresa legalității sentinței civile atacate, nefiind incidentă ipoteza prevăzută de art.488 pct.6 teza II C.proc.civ.

Potrivit dispozițiilor art.488 pct.6 C.proc.civ., este nelegală hotărârea ce nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Pentru a fi aplicabilă norma juridică citată, în înțelesul celei de a doua teze, este necesar a fi demonstrat faptul că hotărârea criticată cuprinde considerente contradictorii, de natură a face imposibil de verificat și susținut raționamentul pentru care instanța a pronunțat soluția criticată.

În acord cu cele subliniate anterior, Înalta Curte apreciază că numai la nivel de aparență se poate susține existența unor motive contradictorii în cuprinsul sentinței atacate întrucât aprecierea primei instanțe, potrivit căreia ”prin raportare la informațiile oferite de pârât, tinerii colegi ce ar fi spus bancuri politice puteau fi identificați de către organele abilitate” nu intră în conflict cu cea de a doua concluzie expusă în același paragraf al sentinței, potrivit căreia ”din cuprinsul notei respective rezultă că pârâtul nu a urmărit identificarea și urmărirea acestora de către Securitate, ci oferirea unor informații cât mai generale, vagi”.

Prin urmare, critica de nelegalitate, grefată pe dispozițiile art.488 pct.6 C.proc.civ., este nefondată, urmând a fi înlăturată ca atare.

În schimb, este întemeiată cea de-a doua critică la adresa legalității sentinței civile recurate, Înalta Curte constatând că hotărârea primei instanțe reflectă o greșită aplicare a dispozițiilor art.2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008.

În acest sens, instanța de control judiciar observă că recurentul reclamant a demonstrat îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art.2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008 pentru a se reține calitatea de colaborator al Securității în persoana intimatului pârât, considerentele sentinței prin care este infirmată această concluzie reflectând greșita aplicare a acestor dispoziții.

Deși recurentul reclamant a probat existența angajamentului de colaborare cu Securitatea, asumat de către intimatul reclamant, la data de 4 mai 1988, precum și punerea în practică a intenției de colaborare, concretizată prin notele informative anexate acțiunii, instanța fondului ajunge la concluzia inexistenței calității de colaborator făcând abstracție, pe de o parte, de faptul că furnizarea unor informații în sensul practicii unor colegi de a colporta bancuri politice la adresa conducerii de stat se încadrează, pe deplin, în ipoteza vizată de art.2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008, constituind atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, iar, pe de altă parte, apreciază că a existat o viciere a consimțământului pârâtului.

Astfel cum a arătat recurentul reclamant, legiuitorul a avut în vedere ipoteza constrângerii persoanelor ce au colaborat cu fosta Securitate și, în acest sens, se arată, în cuprinsul dispozițiilor art. 2 litera b) din OUG nr.24/2008, că nu este considerată colaborator al Securității persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată și nici persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani.

În lumina acestor dispoziții legale, este evident că pretinsul ascendent moral exercitat de cadrele didactice asupra intimatului pârât nu poate fi încadrat în categoria constrângerilor de natură a reliefa o veritabilă viciere a consimțământului pârâtului, exprimat cu prilejul asumării angajamentului de colaborare cu Securitatea și concretizării acestei intenții prin delatările la adresa conduitei unor colegi.

În egală măsură, nici criteriul vârstei pârâtului în perioada colaborării sale cu Securitatea nu este relevant pentru aprecierea incidenței dispozițiilor art. 2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008, fiind de sesizat faptul că, la data semnării angajamentului de colaborare, pârâtul avea împlinită vârsta de 17 ani, iar colaborarea sa cu Securitatea a continuat chiar și după atingerea vârstei majoratului, ultima notă informativă semnată de pârât datând din 15 martie 1989.

Referitor la inexistența calității de colaborare, reținută de către prima instanță din perspectiva alterării conținutului notelor informative, Înalta Curte constată că o atare împrejurare este reală și privește cele trei note informative aflate la filele 26-28, dosar de fond. În cuprinsul acestor note, intimatul pârât a furnizat informații potrivit cărora elevii nominalizați în aceste note au spus bancuri politice, rezultând că, la rubrica ce privea subiectul acestor bancuri, au fost operate modificări pentru a ascunde sintagma” președintele R.S.R.”, aceasta fiind înlocuită cu sintagma” conducerea de partid și de stat.”

În consecință, modificările operate asupra scriptului notelor informative nu pot avea finalitatea înlăturării incidenței dispozițiilor art. 2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008, ci, dimpotrivă, întăresc concluzia la care a ajuns reclamantul cu privire la obiectul și scopul colaborării, fiind dovedită împrejurarea furnizării informațiilor care au vizat atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, respectiv denunțarea celor care bagatelizau conducerea statului totalitar.

Nu în ultimul rând, trebuie subliniat faptul că, și făcând abstracție de notele depuse la filele 26-28, dosar de fond, analizate anterior, concluzia îndeplinirii condițiilor de constatare a calității de colaborator al Securității în privința pârâtului rezultă din cuprinsul notei informative de la fila 29, înscris în care se face referire la faptul că elevii și ”debitează bancuri cu caracter politic prin conținutul lor, denigrând personalități din cond. de partid și de stat”, notă ce nu mai cuprinde nicio modificare a scrierii pârâtului și care este suficientă, în aprecierea instanței de control judiciar, pentru admiterea acțiunii reclamantului.

În fine, Înalta Curte constată că este demonstrată în cauză și îndeplinirea condiției legale conform căreia informațiile furnizate de colaborator să fi vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, furnizarea acestor informații către organele de securitate a expus persoanele în cauză unor consecințe negative pentru ele (precum supravegherea informativă a acestora ș.a.), vizând îngrădirea următoarelor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, consacrate legislativ în epocă astfel:

- *dreptul la libertatea de exprimare, libertatea opiniilor și de conștiință*, consacrate în art. 28 din Constituția Republicii Socialiste România din 1965, în vigoare în perioada de referință, potrivit căruia cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor;

- art. 30 alin. 1 din Constituția Republicii Socialiste România din 1965, în vigoare în perioada de referință, potrivit căruia libertatea conștiinței este garantată tuturor cetățenilor Republicii Socialiste România.

- art. 19 pct. 1 și 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, texte potrivit cărora „(1) Nimeni nu trebuie să aibă de suferit din cauza opiniilor sale. (2) Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare: acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel. indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă. tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa”;

- *dreptul la viață privată*, consacrat în art. 17 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, potrivit căruia nimeni nu va putea fi supus vreunor imixțiuni arbitrare sau ilegale în viața particulară, în familia, domiciliul sau corespondența sa, nici la atingeri ilegale aduse onoarei și reputației sale.

Față de aceste considerente, Înalta Curte constată fondat recursul reclamantului cu consecința anulării notării atacate, rejudecării cauzei și admiterii acțiunii reclamantului, așa cum a fost formulată.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul aflat în dosarul acestei instanțe Nr. 2913/2020, se legalizează de noi.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

GREFIER ȘEF,

Admite recursul formulat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva Sentinței nr.1580 din 30 martie 2018 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și, rejudecând:

Constată calitatea pârâtului Palade Vasile de colaborator al Securității.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 iunie 2020.

JUDECĂTOR,

S-a anulat chitanța/foaia de vârsăminte nr.
..... în suma de lei

JUDECĂTOR,

M. I. Ionescu

JUDECĂTOR,

G.A. Farmathy

GREFIER ȘEF,

MAGISTRAT-ASISTENT,

M. Cucu

Red FGA